

тичното раздвижване на българитѣ въ Цариградѣ, пишейки на приятеля си Сотирѣ Чавдаровѣ тамъ (8 февруарий 1844): „Блазе на народа ни, задето сега младежъта се различава отъ предишната погърчена младежъ. Предишнитѣ младежи, като предпочитаха своето щастие, отказваха се отъ своята народност и въвеждаха въ народа ни вавилония и гибелни противонародни и вредни за обществото идеи“. И доколко Селимински, който се радва толкова на живата българска речъ въ Атина, презира родоотстъпничеството, показва патриархалното му мнение за европеизирането на нашата младежъ. Той не скрива задоволството си, като вижда какъ оня Ив. Шоповѣ и други българи въ Атина запазвали още мѣстната си носия („признакъ за начало на поквара ще бжде, ако наскоро пожелають да замѣнятъ дрехитѣ си съ европейски“), и какъ тѣ не сж спечелили навика да посещаватъ кафенета, сладкарници, театри и да завързватъ опасни чужди връзки... И въ 1860 г., двадесетъ години следъ първитѣ си наблюдения въ Атина, Селимински ще си спомня съ удоволствие за оная малка българска срѣда, която тѣй старателно учи и която лично той напхтва, за да изказва сега историческия си възгледъ: „Нека забележа, че най-дълбока поука за народното ни дѣло и взимане окончателно решение за начина на действие по него стана въ 1840 г. въ Атина отъ младитѣ ни тамъ студенти изъ България и Македония. Може да се счита, че тогава се положиха първитѣ основи на едно редовно братство, целешо нравственото подобрене на народа ни. Отъ тогава почна постепенно да се разпалва искрата на народностъ, на народна просвѣта и борба за извоюване народна независима черква“. Свързва ли правилно Селимински голѣмия тласкъ на просвѣтното и черковното движение у насъ съ ентузиазма на атинската колония отъ 1839—1840 г., гдето и самъ той има своя значителенъ дѣлъ, не би трѣбвало да се забравя все пакъ, че инициатори за преврата въ образованието и за двубоя съ Фенерѣ трѣбва да се търсятъ и вънъ отъ тази колония, и то преди нейното конституиране. Въ това отношение особено трѣбва да се изтъкне дейността на Априлова и на Бозвели, първиятъ отъ които е основател на съвременното българско училище и пръвъ теоретикъ на независимата българска иерархия, а вториятъ — изпълнител на една платформа по черковния въпросъ, обсъждана вече преди сгрупирването на